

Nikola Bornová: Mezi cizinci v cizí zemi

- CZ24 News | 14. dubna 2022

ČESKO: Někdy je opravdu těžké udržet si nejen poslední zbytečky náklonnosti k vlastnímu národu, ale i k lidskému zvířeti obecně...

Třeba včera - měli jsme doma odpočinkový den a rozhodli jsme se vyrazit na výlet. Nejprve jsem se tedy stavila v našem vesnickém koloniálu koupit menší svačinu na cestu. Z reproduktorů tam jako vždy znělo rádio - hlas boží našeho milovaného a milujícího Protičeského Rozhlasu. Během pouhých několika minut jsem se tedy dozvěděla zhuštěnou a čistou Pravdu o všem, co se děje ve světě.

Nejprve hlasatelka nadšeným hlasem oznámila, že naše aktuální inflace je nejhorší za celou existenci samostatné České republiky. Prudká inflace prý navíc bude pokračovat přinejmenším až do léta. Řekla to s takovou radostí a hrdostí, až jsem musela z oka utřít soudružskou slzu lásky k vlasti a našim zrádcům...pardon, našim vládcům. Hlasatelka měla jasný důvod k radosti - brutální inflace těch nejzásadnějších komodit (tedy potravin, paliv a energií) totiž zasadí zdrcující ránu východním imperialistům a i přímo Putinovi, který bude z hladovějících českých důchodců určitě ronit krokodýlí slzy. To jsme mu to nandali!

Ihned následovala další zpráva - brutální masakr v Buči, který zcela najisto provedli Rusové, prý pojedou vyšetřovat absolutně nezávislá a nestranná komise, kterou sestavuje nejspravedlivější organizace na Zemi a v celém přilehlém vesmíru - EU. Rusáci do komise samozřejmě nebudou mít co mluvit, hajzlové jedni - jsou už přece předem odsouzení se 105% jistotou, tak co by jako chtěli vyšetřovat?! Štáb tam prostě potvrdí do posledního detailu všechno, co tvrdí Protičeská Televize a hotovo, jede se zpět do eurounijního ráje.

Hlasatelka se svatým zápallem pokračovala na další zprávu. Lidé s postcovidovým syndromem prý doslova zaplavují Postcovidové centrum v Praze. Sotva se tam doplází, jak jsou na tom zle. Některé tam na vyšetření určitě nosí už v černých igelitových pytlích - z mnoha reportáží o Covidu nebo o obětech zlých rusáků už totiž víme, že mrtvolky z černých pytlů občas vstávají a jdou třeba na cigárko, takže tohle není žádná překážka k cestě do čekárny. No a teď si držte klobouky - denně si do toho centra přijde prý až 15 lidí postěžovat, že se jim po závažnějším průběhu respiračního onemocnění hůře dýchá. To se samozřejmě v historii ještě nikdy nestalo - po zápalech plic dřív lidé okamžitě běhali jako veverky. Ale Covid všechno změnil a teď poprvé v lidské historii mají někteří lidé po nemoci obtíže a potřebují delší rekonvalescenci (slovo rekonvalescence dřív také neexistovalo a kdo tvrdí že ano, ten šíří prokremelské dezinformace). Zdá se tedy, že celá Česká republika znovu celá umírá na Covid. Stížnost od patnácti lidí denně, hotová apokalypsa! A to ještě nepřišel podzim, kdy na Covid všichni vymřeme ještě jednou!

V tu chvíli už jsem naštěstí zaplatila na kase a vycházela ven, takže jsem si od progresivní hlasatelky nestihla poslechnout, jestli láskyplná ukrajinská armáda už zase komplet porazila zlou ruskou armádu Mordoru.

Po příchodu domů jsem uvařila čaj do termosky, připravila svačinu a vyrazili jsme na výlet. Rozhodnutí padlo na cestu na daleký venkov, kde jsou přece rozumnější lidé a snad tam bude trochu klid od všeobecné hysterie a propagandy. Jako cílová destinace bylo vybráno sklářské městečko Nový Bor a vesnice Kytlice, oboje s atmosférickým starým skanzenem a hezkou přírodou okolo.

Hned na náměstí v Novém Boru jsme ale zjistili, že jsme opět na místě prodchnutém Pravdou a Láskou. Přímo uprostřed náměstí se samozřejmě jako nejvzácnější klenot hrdě tyčí

Lahvička...pardon, Lavička Václava Lahve...pardon, Havla. Lavička abstinenta Václava Havla. Tak. Licenční poplatek 30 000 Kč bez DPH za použití jména Jeho Svatosti ve jménu lavičky byl samozřejmě zaplacen. Kolik set tisíc pak stál návrh a konstrukce těch dvou židliček a stolečku jsem už nenašla, ale určitě ty peníze někomu udělaly velikou radost.

Tohle městečko je ale mnohem, mnohem progresivnější a dál nás pozitivně překvapovalo. Při pohledu nalevo na městský úřad mě přes oči okamžitě uhodila obrovská ukrajinská vlajka, která tam hrdě vlaje před vchodem. Úspěšně tedy pokračuje proces proměny naší země z hloupé a zaostalé České republiky na bohatou a vyspělou ČUR (tedy Česko-Ukrajinskou Republiku). Transformujeme se na moudrou novou zemi, která bude obývána hrdými Čurá...pardon, na nové jméno našich obyvatel jsem si ještě pořád úplně nezvykla.

Pohled napravo k domu městských informací pak odhalil rovnou dvě ukrajinské vlajky. Jedna vlála nad vchodem do ČURských informací (nebo ČURynkovských? ČURáčkovských? Pardon, ještě to neumím skloňovat) a druhá byla na bráně s informacemi o tom, kam posílat peníze na veřejnou sbírku. Samozřejmě žádné dodatečné informace o sbírce nebyly potřeba, vždy stačí jen ukázat číslo účtu – jen úplnou lidskou zrůdu by totiž zajímalo, jestli vybrané peníze půjdou na nákup potravin, léků a další humanitární pomoci pro ukrajinské civilisty a nebo jestli budou využity na nákup dalších zbraní a munice pro fašisty z Azova, kteří je pak humanitárně použijí na prostřelování kolen zajatců nebo na střílení babiček do zad, když jim odmítnou dělat živé štíty a pokusí se z té nádherné ukrajinské demokracie utéct.

Když jsem se po náměstí zmateně rozhlížela a hledala jsem, jestli jsme náhodou někde špatně neodbočili a nedojeli jsme za tu hodinu a půl třeba do Kyjeva (náš premiér Fiala dokázal, že nic není nemožné), všimla jsem si starého pána, který mě pozorně sledoval z okna bytu v prvním patře. Samozřejmě byl švihácky oblečen podle nejnovější módy, tedy do slušivého bílého respirátoru – co kdyby tam sám sebe nakazil? Člověk nikdy neví, kdo na něj zrovna dýchnul a nakazit sám sebe by pak bylo projevem odporné bezohlednosti, obzvlášť doma!

Šli jsme na oběd, protože i jako bezohledné neočkované zrůdy to teď máme od vládců dočasně povoleno a chtěli jsme zkusit, jestli ještě umíme ve veřejném prostoru jíst. Přišla tam paní a hlasitě si stěžovala, že se jí po zápalu plic hůř dýchá...ježiš, pardon, po Covidu jsem chtěla napsat! Zápal plic ani žádné jiné respirační nemoci už neexistují, všechno je přece Covid! Omlouvám se profesoru Toxoplazmózovi Flégrovi, jestli jsem se ho tou dezinformací nějak dotknula. Zbytek oběda jsme pak strávili tím, že jsme se bavili o filmu Skřivánci na niti a o tom, jestli budou dezinformátoři jako já zase [makat na šrotištích a balit přibory do písemných důtek od Lepších lidí](#), nebo jestli rovnou zmizíme jako mlíkař.

Po přesunu do opravdu malebné vesnice Kytlice, kde měl chalupu třeba Miroslav Horníček (je i pohřben na místním hřbitově), jsme nakonec přeci jen z ČUR a Covidstánu trochu unikli. Sice na nás fakt rozčileně řval jeden býk a místní lama na nás divně koukala, ale nikde jsme neviděli nikoho humanitárně hajlovat a ryčet banderovská hesla jako naše atomová inženýrka Drábová. Lidé tam nechodili v respirátorech a vlajky byly tak nějak hulvátsky české. Hmm...že by tam měla Česká Televize a Český Rozhlas špatný signál? S tím by se mělo něco okamžitě udělat, nikdo nám nebude rozvracet náš ráj!

Po příjezdu domů jsem pak udělala zásadní chybu – po dlouhé době jsem se podívala na profesní síť LinkedIn. Notifikace mi doslova praskaly ve švech, jak se všichni mí bývalí kolegové vývojáři předháněli v postování modrozlutých zpráv o tom, jak mocinky pomáhají ukrajinským elfům v boji proti skřetům z Mordoru, kolik vybrali peněz na humanitární zbraně pro hodné fašisty a kam si nechali vytetovat ukrajinskou vlajku. Zpráv o reálné vývojářské práci byla na této pracovní síti tak pětina, zbytek byly emotivní tapety názorů mnoha vysoce informovaných expertů na ukrajinský

konflikt. Snad už většina z těchto expertů aspoň ví, jak se jmenuje hlavní město Ukrajiny – ještě donedávna „úkážka“ trošičku ignorovali a byli to pro ně jen nějakí troglodyti z východu, co jim kopou základy na dům.

Tak co, znělo to celé jako humorná povídka? Bohužel nebyla – všechno se opravdu stalo. Super-zhuštěná propaganda z rádia ve vesnickém obchůdku (neunikne nikdo a nikde!), ukrajinskými vlajkami opentlené periferní městečko, sbírky s neznámým účelem, starý pán v respirátoru koukající z okna, tapety nesmyslných ale zato hystericky ctnostných příspěvků o jednom konfliktu... Prostě vše.

Celý dnešní den mi plnil srdíčko radostí z toho, jak moudří a dobře informovaní lidé jsou všude kolem nás. S takovými spoluhráči se člověk rychle stane hrdým patriotem...jen už tak nějak nevím, jaké země. Trošičku mi přijde, jako kdyby to místo, kde právě teď žiju, byla jakási vydrancovaná kolonie plná mentálních zombií, o jejíž poslední zbytky se jak hladoví supi přetahují elitáři z Rozpadajících se Států Amerických a z německé Čtvrté Říše (která si teď z nějakého důvodu říká Evropská Unie)... ale to se mi určitě jen zdá, hihi. Kdybychom byli jen blbá kolonie totálně ovládaná zahraničními tajnými službami a absolutně destruktivní zahraniční propagandou, tak by se to samozřejmě neutajilo, že? Vzdělání a moudří Češi a Moraváci by si to nenechali líbit.

Ale teď vážně – vím, že spousta z těch lidí, kteří hájí povinné vstřikování experimentálních látek do organismu, týrání dětí, podporu fašistického režimu či státní cenzuru **to ve skutečnosti myslí vcelku dobře. Oni si opravdu myslí, že pomáhají.** Chtějí být TI HODNÍ a věří, že jimi jsou. Bohužel o téhle touze být „dobrý člověk“ ví i psychopatičtí manipulátoři, kteří získali díky několika oligopolním korporátům naprosto bezprecedentní moc nad podstatnou částí planety. A dokonale toho zneužívají. Neustále pracují na taktikách, jak zmanipulovat v podstatě normální, ale mentálně nesmírně lenivé lidi (tedy většinu populace), aby jim pak tato dokonale zmatená masa nevědomky pomáhala protlačovat jejich zvrácené plány a ještě se přitom cítila vnitřně motivovaná, protože přece

„páchá dobro“.

My, jako „alternativa“, se proti tomu snažíme bojovat hlavně tak, že se mentálně lenivým masám snažíme ukazovat skutečný obraz světa. Nebo alespoň jiné úhly pohledu. Snažíme se je postrčit k samostatnému myšlení. Ale v téhle podobě je to marný boj – globalističtí nepřátelé lidstva ovládají příliš velký sektor světa a mají dobře odladěné triky, jak přes emoce vypínat racionální myšlení „ovcí“ a jak systémem kouře a zrcadel dokonale mást jejich vlastní smysly a myšlení. Globální elity neustále vyhrávají a krůček po krůčku nás vedou k šílené dystopii.

Je čas začít přemýšlet, jak to dělat jinak. Jak rozehrát větší hru. Jak začít používat i některé z jejich zbraní, protože motykou nebo mečem se bojovému plynu neubráníte. A to ani když je ten meč nesmírně kvalitní a krásně zdobený a my k tomu křičíme, jak je to nelidské, když nám do zákopů protistrana pouští [Yperit](#). Musíme rozehrát i trochu jinou hru.

Potřebujeme získat zpět kulturu, vzdělávací systém a ideálně i veřejnoprávní média a soudy. To ostatní bude následovat víceméně samo – dav začne následovat nové elity, tentokrát skutečné. Musíme prostě začít dělat něco z toho, co dělají totalitáři – dosazovat na správná místa svoje lidi a postavit se ničitelům lidství jako celek a ne jako tisíc malých skupinek, které si navzájem konkurují.

Jak to udělat?

Každodenním rozhodováním, vlastní prací, vlastním úsudkem, vlastní odvahou. Musíme tvořit klidný, ale vytrvalý tlak. Musíme být jako voda, která pomalu podemele zem pod nohama totalitářů. A nesmíme být pořád tak nakrnutí a negativní, i když je to aktuálně trochu obtížné – musíme nabízet i pozitivitu, humor, **musíme být něčím sympatičtí**. Protože tak to bohužel je – většina se nerozhoduje rozumem, ale emocemi. Masa půjde raději za zábavným nebo krásným masovým vrahem než za podmračeným podivínem, který má sice skoro vždycky pravdu, ale není příjemné být v jeho přítomnosti.

Záleží na každém z nás, na každém jednotlivci, na naší morální integritě při rozhodování i v té chvíli, kdy na nás nikdo nekouká.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

AUTOR: Nikola Bornová

[ZDROJ](#)